

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾**

z dnia 2013 r.

**w sprawie zabezpieczania zbiorów muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym
niebezpieczeństwem grożącym ich zniszczeniem lub utratą**

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres i tryb zabezpieczania zbiorów muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym ich zniszczeniem lub utratą;
- 2) sposoby przygotowania zbiorów muzeum do ewakuacji w razie powstania zagrożenia.

§ 2. Zabezpieczanie zbiorów muzeum, zwanych dalej „zbiorami”, przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym ich zniszczeniem lub utratą, zwanym dalej „innym niebezpieczeństwem”, polega na:

- 1) niedopuszczeniu do sytuacji, w której zbiory mogą zostać utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku pożaru, kradzieży lub innego niebezpieczeństwa;
- 2) ochronie miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów;
- 3) ochronie zbiorów w czasie transportu.

§ 3. Niedopuszczenie do sytuacji, w której zbiory mogą zostać utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku pożaru polega na:

- 1) przestrzeganiu wymagań w zakresie ochrony przeciwpożarowej określonych w przepisach o ochronie przeciwpożarowej;
- 2) opracowaniu i wdrożeniu instrukcji bezpieczeństwa pożarowego;
- 3) zapewnieniu ewakuacji zbiorów.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej - kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 248, poz. 1482).

§ 4. Rodzaj środków gaśniczych, urządzeń i instalacji ochrony przeciwpożarowej oraz zakres ich stosowania w miejscu przechowywania i eksponowania zbiorów dostosowuje się do potencjalnych zagrożeń, rodzaju zbiorów i specyfiki zbiorów oraz ich wartości, z uwzględnieniem skutków, jakie użycie tych środków, urządzeń i instalacji będzie miało na zbiory.

§ 5. W miejscu przechowywania i eksponowania zbiorów jest zabronione używanie otwartego ognia oraz stosowanie innych czynników mogących zainicjować ogień.

§ 6. Instrukcja bezpieczeństwa pożarowego oprócz elementów, o których mowa w § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 109, poz. 719), zawiera także wskazanie:

- 1) stref zagrożeń;
- 2) dróg i kierunków ewakuacji zbiorów;
- 3) technicznych środków umożliwiających ewakuację zbiorów;
- 4) postępowania przy zabezpieczaniu najcenniejszych zbiorów;
- 5) procedur powiadamiania dyrektora i pracowników muzeum oraz osób tworzących zespoły, o których mowa w pkt 6, o powstaniu zagrożenia;
- 6) osób tworzących zespoły mające brać udział w ewakuacji zbiorów, ze wskazaniem zakresu ich działania i odpowiedzialności;
- 7) miejsc przechowywania i eksponowania najcenniejszych zbiorów.

§ 7. 1. Niedopuszczenie do sytuacji, w której zbiory mogą być utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku kradzieży lub innego niebezpieczeństwa polega na:

- 1) stosowaniu zabezpieczeń budowlanych, mechanicznych oraz elektronicznych, wykorzystywanych do zabezpieczenia muzeum i zbiorów przed kradzieżą i innym niebezpieczeństwem, zwanych dalej „zabezpieczeniami technicznymi”;
- 2) spełnianiu wymagań w zakresie przechowywania i eksponowania krótkiej i długiej, technicznie sprawnej, przenośnej broni lufowej na amunicję scaloną, miotającą pociski energią gazów powstałych ze spalania ładunku miotającego, amunicji do tej broni lub innych przedmiotów przystosowanych do miotania jednego lub większej liczby pocisków, zwanych dalej „bronią palną”.

2. Wymagania w zakresie stosowania zabezpieczeń technicznych określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Wymagania w zakresie przechowywania i eksponowania broni palnej określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 8. Zabezpieczenia techniczne:

- 1) uniemożliwiają albo ograniczają dostęp osobom nieupoważnionym, w szczególności do budynków, pomieszczeń, szaf, gablot wystawienniczych, w których są przechowywane lub eksponowane zbiory oraz do zabezpieczeń elektronicznych;
- 2) umożliwiają obserwację stref dostępu określonych w planie ochrony muzeum, o którym mowa w § 27 ust. 1, oraz wykrywanie ich naruszeń;
- 3) zapewniają łączność i alarmowanie.

§ 9. Rodzaj zabezpieczeń technicznych i zakres ich stosowania w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów dostosowuje się do potencjalnych zagrożeń oraz do wartości zabezpieczanych zbiorów.

§ 10. 1. Przeglądu stanu zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych, w tym sprawdzenie kompletności kluczy, dokonuje się co najmniej raz w roku.

2. Przeglądu, o którym mowa w ust. 1, dokonuje komisja złożona z co najmniej dwóch osób, powołana przez dyrektora muzeum.

3. Z przeglądu, o którym mowa w ust. 1, komisja sporządza protokół.

§ 11. 1. Zainstalowanie lub modernizację systemów:

- 1) sygnalizacji pożaru lub
 - 2) sygnalizacji włamania i napadu, lub
 - 3) telewizji dozorowej, lub
 - 4) kontroli dostępu
- stanowiących zabezpieczenia elektroniczne poprzedza się opracowaniem projektów tych systemów.

2. Przy opracowaniu projektów systemów, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się charakterystykę muzeum i zbiorów, a także warunki ochrony przeciwpożarowej zawarte w instrukcji bezpieczeństwa pożarowego albo analizę stanu potencjalnych zagrożeń zawartą w planie ochrony muzeum.

3. Rozbudowy istniejących systemów, o których mowa w ust. 1, można dokonać bez opracowania projektów tych systemów, o ile rozbudowa ta obejmuje jedną strefę dozorową.

4. Projekty systemów, o których mowa w ust. 1, przechowuje się w sposób uniemożliwiający osobom nieupoważnionym dostęp do nich.

§ 12. 1. Projekty systemów, o których mowa w § 11 ust. 1, podlegają zaopiniowaniu przez państwową instytucję kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów.

2. Instytucja kultury, o której mowa w ust. 1, wydaje opinię w terminie 30 dni roboczych od dnia otrzymania projektu systemu, o którym mowa w § 11 ust. 1.

3. W przypadku projektów dotyczących skomplikowanych technicznie systemów, o których mowa w § 11 ust. 1, termin, o którym mowa w ust. 2, może zostać wydłużony o 30 dni roboczych.

§ 13. Odbiór zainstalowanych lub zmodernizowanych zabezpieczeń elektronicznych następuje po 21 dniach eksploatacji próbnej, na podstawie protokołu zdawczo – odbiorczego, oraz po przekazaniu muzeum dokumentacji powykonawczej, książki eksploatacji i konserwacji zabezpieczeń elektronicznych, a także po przeszkoleniu pracowników muzeum w zakresie obsługi zainstalowanych lub zmodernizowanych zabezpieczeń elektronicznych.

§ 14. 1. Przeglądu stanu systemu, o którym mowa w § 11 ust. 1 pkt 1, oraz jego konserwacji dokonuje się zgodnie z wymaganiami producentów tego systemu, jednak nie rzadziej niż raz na 3 miesiące.

2. Przeglądu stanu systemów, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 2-4, oraz ich konserwacji dokonuje się zgodnie z wymaganiami producentów tych systemów, jednak nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy.

§ 15. Analizy stanu zabezpieczenia muzeum, z uwzględnieniem ustaleń dokonanych w trakcie przeglądów, o których mowa w § 10 ust. 1 i § 14, dokonuje się raz w roku.

§ 16. Prace związane z przeglądem stanu, modernizacją i konserwacją zabezpieczeń elektronicznych dokumentuje się w książce eksploatacji i konserwacji zabezpieczeń elektronicznych.

§ 17. Ochrona miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów polega na ochronie fizycznej i stosowaniu zabezpieczeń technicznych.

§ 18. 1. Ochrona fizyczna polega na:

- 1) dozorce zbiorów;

- 2) interwencji w sytuacjach stanowiących zagrożenie dla zbiorów;
- 3) obsłudze zabezpieczeń technicznych.

2. Ochronę fizyczną wykonują:

- 1) portier lub
- 2) dozorca, lub
- 3) opiekun ekspozycji, lub
- 4) licencjonowany lub nielicencjonowany pracownik ochrony

- będący pracownikami muzeum lub wykonujący zadania ochrony na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia, zwanego dalej „przedsiębiorcą”.

§ 19. 1. W muzeum, w którym jest realizowana ochrona na podstawie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.²⁾), zapewnia się stałą bezpośrednią ochronę fizyczną:

- 1) od otwarcia do zamknięcia muzeum dla zwiedzających;
- 2) całodobowo w muzeum prezentującym zbiory, w odniesieniu do których zostało udzielone poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657 oraz z 2013 r. poz. 198).

2. W muzeum, o którym mowa w ust. 1, wykonując ochronę miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów pracownicy ochrony:

- 1) pełnią służbę bez broni palnej bojowej na posterunku stałym usytuowanym w sali ekspozycyjnej w czasie udostępniania zbiorów;
- 2) mogą stosować ręczne miotacze gazu tylko poza budynkiem muzeum.

§ 20. 1. W przypadku stwierdzenia, że zbiory zostały utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku przestępstwa, dyrektor muzeum zawiadamia niezwłocznie najbliższą jednostkę Policji oraz organizatora muzeum.

2. W przypadku gdy zbiory zostały utracone lub zniszczone, dyrektor muzeum przesyła dane dotyczące tych zbiorów do instytucji kultury, o której mowa w § 12 ust. 1, w celu ich

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 i Nr 180, poz. 1112, z 2009 r. Nr 98, poz. 817, z 2010 r. Nr 47, poz. 278, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1496, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 170, poz. 1015 i Nr 171, poz. 1016, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628.

ujęcia w krajowym wykazie zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem.

§ 21. W przypadku wypożyczenia zbiorów na wystawę czasową, dyrektor muzeum udostępniający zbiory sprawdza poziom ochrony tych zbiorów, a dyrektor muzeum wypożyczający zbiory zapewnia ich ochronę w miejscu eksponowania.

§ 22. 1. Ochrona zbiorów w czasie transportu polega na:

- 1) dostosowaniu rodzaju środka transportu oraz rodzaju konwoju i liczby konwojentów do rodzaju zbiorów oraz ich wartości, z uwzględnieniem docelowego miejsca transportu oraz czasu jego trwania;
- 2) zapewnieniu uczestnictwa kuriera muzealnego w transporcie zbiorów;
- 3) spełnieniu wymagań w zakresie organizacji ochrony zbiorów w czasie transportu.

2. Wymagania w zakresie organizacji ochrony zbiorów w czasie transportu określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 23. 1. Koordynację i nadzór nad organizacją ochrony zbiorów w czasie transportu:

- 1) o wartości większej od 15 jednostek obliczeniowych,
 - 2) w odniesieniu do których zostało udzielone poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne,
 - 3) o wartości mniejszej od 15 jednostek obliczeniowych i na które nie jest wystawione poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, jeżeli posiadają szczególną wartość historyczną lub artystyczną
- sprawuje instytucja kultury, o której mowa w § 12 ust. 1.

2. Jednostka obliczeniowa, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, wynosi 120-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym kwartał, w którym przypada termin rozpoczęcia transportu zbiorów, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

§ 24. Za organizację ochrony zbiorów w czasie transportu odpowiada dyrektor muzeum albo osoba przez niego wskazana, zwani dalej „osobą odpowiedzialną za organizację ochrony transportowanych zbiorów”.

§ 25. 1. Transport zbiorów, o którym mowa w § 23 ust. 1 pkt 1 i 3, może odbywać się z udziałem Policji.

2. Transport zbiorów, o którym mowa w § 23 ust. 1 pkt 2, odbywa się z udziałem Policji.

3. O udział Policji w transporcie zbiorów występuje instytucja kultury, o której mowa w § 12 ust. 1.

§ 26. 1. Osoba odpowiedzialna za organizację ochrony transportowanych zbiorów przekazuje do instytucji kultury, o której mowa w § 12 ust. 1, informację, która zawiera:

- 1) dane o miejscu, dacie i godzinie planowanego rozpoczęcia oraz zakończenia transportu zbiorów;
- 2) dane o trasie transportu zbiorów, z oznaczeniem krajowych dróg lądowych;
- 3) dane o rodzaju transportowanych zbiorów i ich wartości, podanej w jednostkach obliczeniowych;
- 4) dane o marce, kolorze i numerze rejestracyjnym pojazdu samochodowego, w przypadku gdy zbiory będą transportowane pojazdem samochodowym;
- 5) imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za organizację ochrony transportowanych zbiorów oraz jej numer telefonu;
- 6) imiona, nazwiska i stanowiska osób uczestniczących w transporcie zbiorów i konwoju: kuriera muzealnego, kierowców, dowódcy konwoju i konwojentów, a także numery ich dowodów osobistych albo numery paszportów w przypadku transportu zbiorów przywożonych z zagranicy albo wywożonych za granicę;
- 7) dane o miejscu, dacie i godzinie planowanego przekroczenia granicy w przypadku transportu zbiorów przywożonych z zagranicy albo wywożonych za granicę;
- 8) dane dotyczące transportu zbiorów, w szczególności planowane postoje, noclegi, nazwę i adres przewoźnika.

2. Informację przekazuje się w terminie:

- 1) 10 dni roboczych przed planowanym rozpoczęciem transportu zbiorów, który odbywa się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) 14 dni roboczych przed planowanym rozpoczęciem transportu zbiorów przywożonych z zagranicy albo wywożonych za granicę.

3. W przypadku braku możliwości przekazania w terminie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 albo 2, informacji, o której mowa w ust. 1, w terminie tym przekazuje się tę część informacji, która jest znana, a pozostałą część informacji przekazuje się w terminie ustalonym z instytucją kultury, o której mowa w § 12 ust. 1.

4. Instytucja kultury, o której mowa w § 12 ust. 1, przekazuje otrzymaną informację Policji nie później niż na 5 dni roboczych przed planowanym rozpoczęciem transportu zbiorów.

5. Informację, o której mowa w ust. 1 i 4, albo jej część, o której mowa w ust. 3, przekazuje się w sposób uniemożliwiający osobom nieupoważnionym dostęp do nich.

§ 27. 1. Zabezpieczanie zbiorów przed kradzieżą i innym niebezpieczeństwem realizuje się na podstawie planu ochrony muzeum.

2. Do planu ochrony muzeum stosuje się przepisy art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

3. Do planu ochrony muzeum innego niż muzeum, o którym mowa w § 19 ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 7 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

4. Plan ochrony muzeum innego niż muzeum, o którym mowa w § 19 ust. 1, zawiera także dane dotyczące organizacji ochrony fizycznej w muzeum.

5. Plan ochrony muzeum oprócz elementów, o których mowa w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, zawiera także opis zakresu koniecznych zmian zabezpieczeń technicznych wynikających z analizy stanu potencjalnych zagrożeń.

6. Do planu ochrony dołącza się:

- 1) szkic sytuacyjny muzeum;
- 2) instrukcję zabezpieczania pomieszczeń, w tym sposób zarządzania kluczami do tych pomieszczeń;
- 3) instrukcję postępowania w przypadkach szczególnych, w szczególności kradzieży, napadu, podłożenia ładunku wybuchowego;
- 4) instrukcję ruchu osobowego i materiałowego;
- 5) instrukcję konwojową.

7. Przy sporządzaniu analizy stanu potencjalnych zagrożeń, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, należy wskazać rodzaje zagrożeń oraz miejsca i obszary, których te zagrożenia dotyczą, a także zbiory zagrożone kradzieżą lub innym niebezpieczeństwem.

§ 28. Przygotowanie zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia polega na:

- 1) określeniu potencjalnych zagrożeń mogących doprowadzić do uszkodzenia, zniszczenia lub utraty zbiorów, wynikających z:

- a) awarii, uszkodzenia lub zniszczenia infrastruktury technicznej, w szczególności instalacji elektrycznej, gazowej, wodno-kanalizacyjnej, centralnego ogrzewania, wentylacji, klimatyzacji oraz innych urządzeń i instalacji znajdujących się w muzeum oraz jego najbliższym sąsiedztwie,
 - b) zjawisk pogodowych, w szczególności burz, huraganów, powodzi, upałów, silnych mrozów,
 - c) działań pracowników muzeum lub zwiedzających;
- 2) określeniu stref zagrożeń;
 - 3) wyznaczeniu dróg ewakuacji zbiorów;
 - 4) zapewnieniu technicznych środków umożliwiających ewakuację zbiorów;
 - 5) określeniu procedur pakowania i przemieszczenia zbiorów;
 - 6) wskazaniu miejsca, w którym zbiory będą przechowywane do czasu ustania zagrożenia, z uwzględnieniem miejsca powstania zagrożenia i jego rodzaju oraz niezbędnej ochrony zbiorów w miejscach, w których zbiory będą przechowywane do czasu ustania zagrożenia;
 - 7) określeniu procedur powiadamiania dyrektora i pracowników muzeum oraz osób tworzących zespoły, o których mowa w pkt 8, o powstaniu zagrożenia;
 - 8) wyznaczeniu osób tworzących zespoły mające brać udział w ewakuacji zbiorów, ze wskazaniem zakresu ich działania i odpowiedzialności;
 - 9) określeniu ilości i rodzaju niezbędnych środków technicznych do przeprowadzenia ewakuacji zbiorów;
 - 10) określeniu form współpracy w zakresie ewakuacji zbiorów z zewnętrznymi służbami i instytucjami.

§ 29. 1. W przypadku powstania zagrożenia, zagrożone zbiory ewakuuje się do miejsc, w których będą przechowywane do czasu ustania zagrożenia.

2. O kolejności ewakuacji poszczególnych zagrożonych zbiorów decyduje stopień ich zagrożenia.

3. W trakcie ewakuacji zagrożone zbiory zabezpiecza się przed utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem.

§ 30. 1. Ewakuację zbiorów realizuje się na podstawie instrukcji przygotowania zbiorów do ewakuacji.

2. Instrukcja, o której mowa w ust. 1, zawiera ustalenia, o których mowa w § 28.

3. Instrukcję, o której mowa w ust. 1, aktualizuje się co dwa lata.

§ 31. Dyrektorzy muzeów, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, dostosują opracowane na podstawie dotychczasowych przepisów instrukcje bezpieczeństwa pożarowego i plany ochrony muzeów do wymogów rozporządzenia.

§ 32. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 1 grudnia 2008 r. w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym zniszczeniem lub utratą zbiorów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia (Dz. U. Nr 229, poz. 1528).

§ 33. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem § 7 ust. 1 pkt 2 i § 30, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

**MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Bogdan Zdrojewski

DYREKTOR
Departamentu Dziedzictwa Kulturowego

www.inforlex.pl

Jacek Miler

DYREKTOR
Departamentu Ogólnego

Dorota Szczerowska

Za zgodność pod względem
prawnym i redakcyjnym

[Podpis]
.....
podpis

WYMAGANIA W ZAKRESIE STOSOWANIA ZABEZPIECZEŃ TECHNICZNYCH

I. Zabezpieczenia budowlane i mechaniczne

1. W miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów oraz w pomieszczeniach wskazanych w planie ochrony muzeum jako szczególnie zagrożone, przy montażu lub modernizacji zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych w zewnętrznych otworach drzwiowych i okiennych stosuje się zabezpieczenia spełniające co najmniej następujące wymagania:

- 1) na parterze i piwnicy:
 - a) okna w klasie RC3 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - b) drzwi w klasie 3 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - c) żaluzje w klasie 2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - d) zamki dodatkowe (wpuszczane lub wierzchnie) w klasie 5 zabezpieczenia zgodnie z PN-EN 12209,
 - e) kraty stalowe wykonane z kształtowników stalowych o przekroju minimum 200 mm² przy rozstawie prętów poziomych 400 mm i pionowych 150 mm oraz spawaniu wszystkich połączeń; ramy krat ruchomych wykonane z profili kątowych lub ceowych z blachy o grubości minimum 3 mm przy zastosowaniu zamknięć posiadających certyfikaty, uniemożliwiających otwarcie bez klucza;
- 2) na innych kondygnacjach niż określone w ppkt 1:

- a) okna w klasie RC1 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627, z szybami P2A zgodnie z PN-EN 356,
- b) drzwi w klasie 2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
- c) żaluzje lub kraty w klasie 1 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
- d) zamki dodatkowe (wpuszczane lub wierzchnie) w klasie 4 zabezpieczenia zgodnie z PN-EN 12209 i klasie B zwiększonej odporności na włamanie.

2. W otworach drzwiowych i okiennych, innych niż określone w pkt 1, zabezpieczenia budowlane i mechaniczne stosuje się zgodnie z planem ochrony muzeum.

3. W miejscach przechowywania zbiorów oraz w pomieszczeniach wskazanych w planie ochrony muzeum jako szczególnie zagrożone, stosuje się drzwi wewnętrzne minimum w klasie 2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627.

4. W zabezpieczeniach budowlanych i mechanicznych stosowanych w miejscach przechowywania i ekspozycji zbiorów będących obiektami budownictwa ludowego i regionalnego mogą być stosowane urządzenia nieposiadające certyfikatów zgodności z Polskimi Normami.

5. Zabezpieczenia otworów drzwiowych, okiennych, świetlików, wyłazów dachowych i innych otworów, a także konstrukcje budowlane przegród zabezpieczających wykonuje się zgodnie z wymogami zawartymi w przepisach ochrony przeciwpożarowej, a dla obiektów wpisanych do rejestru zabytków zgodnie z pozwoleniem właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

6. Bezpieczne gabloty przeznaczone do ekspozycji zbiorów posiadają:

- 1) konstrukcję z materiałów zapewniającą stabilność;
- 2) możliwość przytwierdzenia do podłoża lub zablokowania utrudniającego zmianę położenia;
- 3) przeszklenie ze szkła o zwiększonej odporności na przebicie i rozbicie minimum w klasie P4A zgodnie z PN-EN 356;
- 4) zamknięcia w systemie klucza centralnego mające certyfikaty potwierdzające posiadanie jednej z klas odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 12209;
- 5) możliwość zainstalowania zabezpieczeń elektronicznych będących częścią systemu sygnalizacji włamania i napadu lub urządzeń działających autonomicznie poza tym systemem.

7. Szklane osłony i przegrody, zabezpieczające zbiory powinny być wykonane ze szkła bezpiecznego minimum w klasie P2A zgodnie z PN-EN 356 albo tworzyw o parametrach zbliżonych do tych właściwości.

8. Konieczność stosowania do eksponowania zbiorów bezpiecznych gablot lub szklanych osłon zabezpieczających zbiory wynika z analizy stanu potencjalnych zagrożeń zawartej w planie ochrony muzeum lub odrębnej analizy zagrożeń sporządzonej dla zbiorów eksponowanych na wystawach czasowych.

9. Kasety i szafy stalowe wykorzystywane do przechowywania zbiorów poza magazynami zbiorów powinny być przymocowane do trwałego podłoża i znajdować się w pomieszczeniach, w których do ochrony zastosowano zabezpieczenia elektroniczne.

10. Budowane oraz modernizowane muzea, dla poprawy stanu zabezpieczenia pomieszczeń i zbiorów oraz automatycznego monitorowania gospodarki kluczami, wyposaża się w:

- 1) system klucza centralnego;
- 2) mechaniczno-elektroniczne depozytory kluczowe.

II. Zabezpieczenia elektroniczne

1. Zabezpieczenia elektroniczne stanowią uzupełnienie zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych, służących zapobieganiu i przeciwdziałaniu kradzieży i innemu niebezpieczeństwu, i są wykorzystywane przy realizacji zadań przez pracowników ochrony.

2. Przy projektowaniu systemu sygnalizacji włamania i napadu stosuje się specyfikację techniczną PKN-CLC/TS 50131-7 i jako podstawowy przyjmuje się minimum 2 stopień zabezpieczenia zgodnie z PN-EN-50131-1.

3. Dla indywidualnego zabezpieczenia części eksponowanych zbiorów w ramach systemu sygnalizacji włamania i napadu w muzeach tworzy się odrębny podsystem.

4. W ramach odrębnego podsystemu można instalować specjalistyczne czujki, również wykorzystujące częstotliwości radiowe, nawet jeśli ich parametry techniczne nie spełniają wymogów przewidzianych dla systemów 2 stopnia zabezpieczenia, o którym mowa w pkt 2.

5. W budowanych oraz modernizowanych muzeach:

- 1) projektuje się i wykonuje system telewizji dozorowej z uwzględnieniem wymagań norm PN-EN 50132-7, PN-EN 50132-1 minimum w 3 stopniu zabezpieczenia;
- 2) uwzględnia się możliwość wzajemnej integracji poszczególnych systemów zabezpieczeń elektronicznych.

6. System telewizji dozorowej zapewnia:

- 1) identyfikację i rejestrację osób wchodzących do muzeum;
- 2) obserwację i rejestrację zdarzeń w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów;

3) właściwy poziom oświetlenia w polu obserwacji kamer, tak aby obraz nagrany w porze nocnej pozwalał na ocenę zachodzących zdarzeń i rozpoznanie osób biorących w nich udział.

7. System telewizji dozorowej zapewnia dodatkowo obserwację:

1) ciągów komunikacyjnych służących do przemieszczania zbiorów oraz przemieszczania się zwiedzających,

2) elewacji budynku muzeum i terenu muzeum

- jeżeli taka konieczność wynika z planu ochrony muzeum.

8. Urządzenia systemu telewizji dozorowej, w szczególności rejestrujące, zasilające, przełączające, zabezpiecza się przed przypadkowym albo celowym uszkodzeniem, wyłączeniem, nieuprawnioną zmianą konfiguracji lub kradzieżą.

9. Rejestrator wizji zapewnia możliwość przechowywania obrazów przez okres co najmniej 30 dni od dnia nagrania.

WYMAGANIA W ZAKRESIE PRZECHOWYWANIA I EKSPONOWANIA BRONI PALNEJ

1. Broń palna przechowywana jest w magazynach zbiorów, w których:
 - 1) drzwi spełniają wymogi zwiększonej odporności na włamanie w klasie 3 zgodnie z PN-EN-1627;
 - 2) okna znajdujące się w piwnicach i na parterze są w klasie RC3 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN-1627, a okna na pozostałych kondygnacjach są w klasie RC2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN-1627;
 - 3) drzwi wejściowe zaopatrzone są w urządzenie kontroli dostępu;
 - 4) system sygnalizacji włamania i napadu:
 - a) zabezpiecza wszystkie otwory drzwiowe i okienne oraz kubaturę magazynu zbiorów,
 - b) zapewnia sterowanie zabezpieczeniem magazynu zbiorów w obrębie wydzielonego podsystemu,
 - c) do ochrony przestrzennej pomieszczeń wykorzystuje czujki z antymaskingiem,
 - d) obejmuje ochroną indywidualną szafy, w których przechowywana jest broń palna;
 - 5) system telewizji dozorowej zapewnia obserwację i nagrywanie obrazu sprzed wejścia do magazynu zbiorów;
 - 6) jest zainstalowany system sygnalizacji pożaru.
2. Broń palną przechowuje się w szafach metalowych lub regałach przyściennych wyposażonych w rolety w klasie 1 zgodnie z PN-EN-1627.
3. Broń palna może być przechowywana razem z innymi zbiorami pod warunkiem, że magazyny zbiorów spełniają wymogi, o których mowa w pkt 1.
4. Broń palna może być przechowywana w pracowniach naukowych lub konserwatorskich tylko w godzinach pracy muzeum, chyba że pomieszczenia te spełniają wymogi wymienione w pkt 1.
5. Ekspozycja broni palnej w salach wystawowych polega na:
 - 1) umieszczeniu broni palnej w bezpiecznych gablotach lub osłonięciu tej broni szkłem o zwiększonej odporności na rozbitcie, przebicie minimum w klasie P4 zgodnie z PN-EN-356 i mocowaniem wykluczającym możliwość jego niekontrolowanego wyjęcia;

- 2) objęciu broni palnej ochroną indywidualną za pomocą systemu sygnalizacji włamania i napadu oraz systemem telewizji dozorowej;
- 3) zainstalowaniu w tych salach systemu sygnalizacji włamania i napadu, który:
 - a) zabezpiecza wszystkie otwory drzwiowe i okienne oraz kubaturę pomieszczenia,
 - b) wykorzystuje do ochrony przestrzennej czujki z antymaskingiem,
 - c) zapewnia sterowanie zabezpieczeniem sali ekspozycyjnej w obrębie wydzielonego podsystemu;
- 4) zainstalowaniu w pomieszczeniu systemu sygnalizacji pożaru;
- 5) wyposażeniu drzwi w zamki (wpuszczane lub wierzchnie) w klasie 4 zabezpieczenia zgodnie z PN-EN 12209 i klasie B zwiększonej odporności na włamanie.

WYMAGANIA
W ZAKRESIE ORGANIZACJI OCHRONY ZBIORÓW W CZASIE TRANSPORTU

1. Rodzaj środka transportu, którym będą transportowane zbiory, oraz rodzaj konwoju wskazuje osoba odpowiedzialna za organizację ochrony transportowanych zbiorów.
2. Kurier muzealny wyznaczony przez osobę odpowiedzialną za organizację ochrony transportowanych zbiorów:
 - 1) wykonuje transport zbiorów o wartości mniejszej od 1 jednostki obliczeniowej;
 - 2) uczestniczy w transporcie zbiorów o wartości równej albo większej od 1 jednostki obliczeniowej.
3. Transport zbiorów, na których stan zachowania ma wpływ temperatura i wilgotność powietrza oraz drgania o minimalnym nawet natężeniu, wykonuje się przy użyciu środka transportu, który zapewni utrzymanie stałej temperatury i wilgotności powietrza oraz wyeliminuje drgania związane z przemieszczaniem się środka transportu.
4. Oceny przystosowania środka transportu do transportu zbiorów dokonuje kurier muzealny.
5. Kurier muzealny może odmówić transportu zbiorów przy użyciu środka transportu, który nie zabezpiecza zbiorów przed zniszczeniem lub uszkodzeniem.
6. Konwój transportu zbiorów organizuje zgodnie z instrukcją konwojową oraz poleceniem konwoju szef wewnętrznej służby ochrony albo funkcyjny pracownik ochrony przedsiębiorcy, posiadającego pozwolenie na broń na okaziciela.
7. Konwój transportu zbiorów wykonuje specjalistyczna uzbrojona formacja ochronna.
8. Transport zbiorów o wartości mniejszej od 1 jednostki obliczeniowej może być wykonywany bez użycia środka transportu, w przypadku gdy:
 - 1) jego użycie nie jest zasadne ze względu na rodzaj transportowanych zbiorów, oraz na odległość, na jaką są one transportowane;
 - 2) zbiory transportowane są w teczkach albo walizkach, które zapewniają ochronę przed zniszczeniem lub uszkodzeniem zbiorów.
9. Konwój transportu zbiorów wykonuje:

- 1) jeden nieuzbrojony albo uzbrojony pracownik ochrony, w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa od 0,3 jednostki obliczeniowej i mniejsza od 1 jednostki obliczeniowej;
 - 2) jeden uzbrojony konwojent, w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa od 1 jednostki obliczeniowej i mniejsza od 5 jednostek obliczeniowych;
 - 3) dwóch uzbrojonych konwojentów, w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa od 5 jednostek obliczeniowych i mniejsza od 15 jednostek obliczeniowych;
 - 4) trzech uzbrojonych konwojentów, w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa od 15 jednostek obliczeniowych i mniejsza od 50 jednostek obliczeniowych;
 - 5) czterech uzbrojonych konwojentów, w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa od 50 jednostek obliczeniowych.
10. Konwój transportu zbiorów drogą lotniczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonywany jest przez co najmniej jednego pracownika ochrony, który może być nieuzbrojony.
 11. Przy transporcie zbiorów o wartości większej od 15 jednostek obliczeniowych do transportu przydziela się pojazd samochodowy ubezpieczający.
 12. W przypadku użycia do transportu zbiorów kolumny pojazdów samochodowych, w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym, do transportu przydziela się dwa pojazdy samochodowe ubezpieczające, po jednym z przodu i z tyłu kolumny, ustalając po dwóch konwojentów na każdy pojazd ubezpieczający i po jednym konwojencie na każdy pojazd samochodowy transportujący zbiory.
 13. Planowane rozpoczęcie i zakończenie transportu zbiorów o wartości większej od 15 jednostek obliczeniowych dowódca konwoju zgłasza telefonicznie do instytucji kultury, o której mowa w § 12 ust. 1 rozporządzenia.
 14. Transport zbiorów planuje się tak, aby mógł być wykonywany w dni robocze.
 15. W przypadku gdy przewidywany jest dłuższy postój, miejsce postoju transportu zbiorów i organizację jego ochrony organizator konwoju uzgadnia wcześniej z jednostką Policji, na której terenie działania postój jest planowany.
 16. Przy wyznaczaniu dłuższego postoju transportu zbiorów bierze się przede wszystkim pod uwagę możliwości wykorzystania do tego celu zamkniętych terenów muzeów i innych obiektów ochraniających przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub terenów pozostających w trwałym zarządzie jednostek Policji lub Straży Granicznej.

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987). Wydanie nowego aktu wykonawczego wynika z konieczności dostosowania przepisów do obowiązujących uregulowań prawnych, między innymi w zakresie ochrony przeciwpożarowej. Ponadto celem projektowanego aktu wykonawczego jest uzupełnienie obowiązujących regulacji prawnych o przepisy dotyczące przechowywania broni palnej w muzeum oraz dostosowanie wymagań technicznych dotyczących zabezpieczania zbiorów przed kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym ich zniszczeniem lub utratą do nowych norm technicznych regulujących zasady stosowania zabezpieczeń technicznych.

Projektowany akt wykonawczy zastąpi, obecnie obowiązujące, rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 1 grudnia 2008 r. w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym zniszczeniem lub utratą zbiorów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia (Dz. U. Nr 229, poz. 1528), zwane dalej „obowiązującym rozporządzeniem”. Obowiązujące rozporządzenie określa na czym polega zabezpieczenie zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem, wskazuje zakres instrukcji bezpieczeństwa pożarowego, zawiera przepisy dotyczące szkolenia pracowników z zakresu ochrony przeciwpożarowej, określa elementy planu ochrony muzeum, wskazuje zakres ochrony zbiorów w muzeach, w tym reguluje kwestię ochrony wypożyczonych zbiorów, oraz wyznacza minimalne standardy zabezpieczania zbiorów. Określa ono także organizację ochrony zbiorów w czasie transportu oraz zakres planu ewakuacji zbiorów.

W porównaniu do obowiązującego rozporządzenia, w projektowanym akcie normatywnym odstąpiono od określania obowiązków dyrektora muzeum przy zabezpieczaniu zbiorów muzeum, gdyż zgodnie z przepisem art. 17 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406) dyrektor muzeum, jako kierownik instytucji kultury, zarządza kierowaną przez siebie jednostką organizacyjną, a tym samym odpowiada za posiadane przez tę instytucję mienie, którego część, w przypadku instytucji kultury będącej muzeum, stanowią jej zbiory. Ponadto obowiązki dyrektora muzeum w zakresie zabezpieczenia muzeum przed pożarem wynikają z przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.), jak również rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych

i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 109, poz. 719). Tym samym tego rodzaju przepis byłby jedynie zbędnym powtórzeniem istniejącej regulacji.

Ponadto w związku tym, że obowiązki odnoszące się do ochrony przeciwpożarowej wynikają bezpośrednio z przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, a szczegółowe regulacje dotyczące ochrony przeciwpożarowej zawarte są także m.in. w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, w projekcie zrezygnowano z określenia wymogów dotyczących muzeum w ww. zakresie. W konsekwencji w porównaniu z obowiązującym rozporządzeniem, w projektowanym akcie normatywnym odstąpiono od zamieszczania przepisów dotyczących obowiązku wyposażania muzeum w sprzęt, urządzenia przeciwpożarowe i ratownicze oraz znaki bezpieczeństwa i gaśnice, a także poddawanie ich przeglądom technicznym, gdyż obowiązek ten został już określony w przepisie art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3 wspomnianej wyżej ustawy. Obowiązki te spoczywają, stosownie do przepisu art. 4 ust. 1a tej ustawy, na zarządcy lub użytkowniku budynku, obiektu budowlanego lub terenu albo na podmiocie faktycznie nimi władającym. Również przepis § 6 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów taki obowiązek wprowadza. Natomiast konieczność wyposażenia przez właściciela, zarządcę lub użytkownika budynku w znaki bezpieczeństwa wynika z przepisu § 4 ust. 2 pkt 4 wspomnianego rozporządzenia. W projektowanym rozporządzeniu, w porównaniu z obowiązującymi przepisami, zrezygnowano także z regulacji nakładającej obowiązek zaznajamiania pracowników muzeum z przepisami przeciwpożarowymi, gdyż obowiązek taki został nałożony przepisem art. 4 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy oraz z konieczności zaznajamiania pracowników muzeum z instrukcją bezpieczeństwa pożarowego muzeum, gdyż wynika to z przepisu § 6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów. W projekcie rozporządzenia nie powtórzono również regulacji obowiązującego rozporządzenia, zgodnie z którą w muzeach wyznaczonych, na podstawie odrębnych przepisów, przez Generalnego Konserwatora Zabytków w uzgodnieniu z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej obowiązkowe jest zainstalowanie systemu sygnalizacji pożarowej. Wspomniany obowiązek wynika bezpośrednio z przepisu § 28 ust. 1 pkt 14 rozporządzenia Ministra Spraw

Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, tym samym umieszczenie w projekcie przepisu regulującego tę kwestię byłoby zbytecznym powtórzeniem istniejącej już regulacji.

Z tego samego powodu zrezygnowano z przepisu dotyczącego umieszczania w muzeum w miejscu dostępnym dla wszystkich osób przebywających w muzeum instrukcji postępowania na wypadek pożaru będącej wyciągiem z instrukcji bezpieczeństwa pożarowego muzeum, zawierającej także wykaz telefonów alarmowych. W tym zakresie wystarczające jest bowiem uregulowanie zawarte w przepisie § 4 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, zgodnie z którym właściciel, zarządca lub użytkownik budynku niebędącego budynkiem mieszkalnym ma obowiązek umieścić w widocznym miejscu instrukcję postępowania na wypadek pożaru wraz z wykazem telefonów alarmowych.

W projekcie odstąpiono także od zamieszczania przepisów znajdujących się w obowiązującym rozporządzeniu, a nakładających obowiązek odbywania przez pracowników muzeów szkoleń w zakresie ochrony przeciwpożarowej, jak również określających rodzaje ww. szkoleń oraz ich zakres. Zamieszczenie powyższych przepisów w projektowanym akcie normatywnym stanowiłoby bowiem przekroczenie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach.

W odniesieniu do ochrony przeciwpożarowej w projektowanym akcie wykonawczym w porównaniu do obowiązującego rozporządzenia dodano natomiast przepis, zgodnie z którym rodzaj środków gaśniczych, urządzeń i instalacji ochrony przeciwpożarowej oraz zakres ich stosowania w miejscu przechowywania i eksponowania zbiorów dostosowuje się do potencjalnych zagrożeń, rodzaju zbiorów i specyfiki zbiorów oraz ich wartości, z uwzględnieniem skutków, jakie użycie tych środków, urządzeń i instalacji będzie miało na zbiory. Takie uregulowanie ma na celu bardziej skuteczne zabezpieczenie zbiorów przed pożarem, a przede wszystkim zabezpieczenie zbiorów przed ubocznymi skutkami użycia wspomnianych środków gaśniczych, urządzeń i instalacji. Ponadto w projekcie wskazano, że koniecznym warunkiem skutecznego zabezpieczenia zbiorów przed pożarem jest nieużywanie w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów otwartego ognia, jak też innych czynników mogących zainicjować ogień. W związku z faktem, że przepisy dotyczące ochrony przeciwpożarowej nakierowane są przede wszystkim na ochronę ludzi, w projekcie wskazano dodatkowe elementy instrukcji bezpieczeństwa pożarowego w muzeach. W konsekwencji

ww. instrukcje w muzeach będą musiały odpowiadać wymogom zawartym w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, jak również zawierać elementy określone w projektowanym akcie normatywnym. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu dostosowanie ww. dokumentów do specyfiki muzeów i zapewnić jak najlepszą ochronę zbiorom.

W projektowanym rozporządzeniu zostało także doprecyzowane na czym polega niedopuszczenie do sytuacji, w których zbiory mogą być utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku kradzieży lub innego niebezpieczeństwa. Działania w tym zakresie mają polegać na stosowaniu zabezpieczeń technicznych, do których należą zabezpieczenia budowlane, mechaniczne oraz elektroniczne, a także na zapewnieniu szczególnych wymagań w odniesieniu do przechowywania i eksponowania technicznie sprawnej broni palnej należącej do zbiorów muzeów. Zasadniczo ogólne przepisy dotyczące zabezpieczenia technicznego w porównaniu z obowiązującym rozporządzeniem nie uległy merytorycznej zmianie. Natomiast ta część z nich, która posiada normatywny charakter, a znajduje się w załączniku do obowiązującego rozporządzenia została zawarta w projektowanym akcie wykonawczym. Niemniej jednak postanowienia dotyczące minimalnych wymagań w zakresie stosowania zabezpieczeń technicznych zostały doprecyzowane, m.in. poprzez odniesienie wyżej wymienionych wymagań do nowych norm technicznych dotyczących urządzeń systemów technicznego zabezpieczenia.

W konsekwencji podobnie jak w obowiązującym rozporządzeniu, w projektowanym akcie wykonawczym określono funkcje zabezpieczenia technicznego, jak również zachowano przepis dotyczący dostosowania rodzaju zabezpieczeń technicznych i zakres ich stosowania w miejscach przechowywania lub eksponowania zbiorów do potencjalnych zagrożeń oraz do wartości zabezpieczanych zbiorów. Tak jak w przypadku środków ochrony przeciwpożarowej, utrzymanie ww. regulacji w projekcie wynika z konieczności stosowania zróżnicowanych zabezpieczeń w odniesieniu do poszczególnych rodzajów zbiorów. Zachowane zostały również obowiązujące rozwiązania w zakresie trybu zabezpieczania zbiorów muzeum. W celu zapewnienia jak najlepszej ochrony zbiorów, przeglądu stanu zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych będzie trzeba dokonywać co najmniej raz w roku. Natomiast w odniesieniu do zabezpieczeń elektronicznych, zachowując z obowiązującego rozporządzenia wymóg opracowania dokumentacji technicznej przy wykonywaniu poszczególnych rodzajów zabezpieczeń elektronicznych, dokonano

doprecyzowania przepisów. W związku z powyższym wskazano dokładnie, projekty których systemów zabezpieczeń należy sporządzić przy instalowaniu lub modernizacji zabezpieczeń elektronicznych. Wprowadzono także wymóg polegający na uwzględnianiu poszczególnych uwarunkowań dotyczących danego muzeum przy sporządzaniu ww. projektów. Przyjęte rozwiązanie ma na celu uwzględnienie przy opracowywaniu projektów systemów indywidualnych cech każdego muzeum, co ma zwiększyć bezpieczeństwo zbiorów. Ponadto w odpowiedzi na postulaty środowiska muzealników, wprowadzono w projekcie możliwość odstąpienia przy rozbudowie niektórych istniejących systemów zabezpieczenia elektronicznego od konieczności opracowania ww. projektów, ale tylko w przypadku gdy rozbudowa ta obejmuje jedną strefę dozoru.

W projektowanym akcie wykonawczym zrezygnowano ze wskazywania jakie podmioty mogą wykonywać projekty oraz instalować albo konserwować zabezpieczenia techniczne, pozostawiając w tym zakresie wybór dyrektorowi muzeum. Zmieniono również wymóg, zgodnie z którym poszczególne projekty modernizacji starych i montażu nowych zabezpieczeń elektronicznych są uzgadniane z państwową instytucją kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów. Zgodnie z zaproponowanym rozwiązaniem projekty zabezpieczeń elektronicznych będą podlegać zaopiniowaniu przez ww. instytucję. Uznano bowiem, że ostateczna decyzja powinna należeć do dyrektora muzeum, który będzie dokonywał racjonalnego wyboru podmiotu projektującego, instalującego i konserwującego zabezpieczenia techniczne, w związku z tym nie ma potrzeby określania zasad wyboru w projekcie rozporządzenia. Również dyrektor będzie decydował o realizacji opracowanego projektu zabezpieczeń elektronicznych, a opinia wspomnianej instytucji kultury będzie miała jedynie charakter pomocniczy. Jednak w związku z faktem, iż w praktyce obecnie przewidziany w przepisach 30-dniowy termin na zajęcie stanowiska przez ww. instytucję, w przypadku bardzo skomplikowanych systemów bywa niewystarczający, w projekcie wprowadzono możliwość jego wydłużenia w odniesieniu do ww. projektów o 30 dni robocze. Przewidziane rozwiązanie ma na celu ujednoczenie standardów w zakresie zabezpieczeń elektronicznych stosowanych w muzeach poprzez sprawdzanie jakości, a tym samym skuteczności, projektowanych zabezpieczeń. Zapewnia ono również wystarczającą ilość czasu na dokładną analizę projektu, efektem której będzie ww. opinia.

W projekcie rozszerzono wymagania dotyczące odbioru, w obowiązującym rozporządzeniu odnoszące się wyłącznie do odbioru instalacji alarmowej, na wszystkie zabezpieczenia

elektroniczne, przy jednoczesnym doprecyzowaniu minimalnego okresu eksploatacji próbnej. W związku z powyższym ich odbiór powinien nastąpić po upływie 21 dni eksploatacji próbnej (obecnie 2-3 tygodni), na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego. Wprowadzenie ww. zmiany podyktowane jest koniecznością ujednoczenia wymogów dla wszystkich zabezpieczeń elektronicznych w muzeach. Z kolei w zakresie przepisów dotyczących przeglądu zabezpieczeń elektronicznych oraz ich konserwacji, w projektowanym rozporządzeniu wydłużono do 6 miesięcy termin na dokonanie ww. czynności w odniesieniu do systemów zabezpieczeń elektronicznych. Przepis ten dotyczy wszystkich systemów z wyjątkiem systemu sygnalizacji pożaru, do którego pozostawiono termin wynikający z obowiązującego rozporządzenia, tj. 3 – miesięczny. W projektowanym rozporządzeniu pozostawiono także przepisy dotyczące dokonywania analizy stanu zabezpieczania muzeum oraz wymogu potwierdzania prac związanych z przeglądem, modernizacją i konserwacją zabezpieczeń elektronicznych w książce eksploatacji i konserwacji.

Do projektowanego aktu wykonawczego wprowadzono natomiast wymagania w zakresie stosowania w muzeach systemów telewizji dozorowej, które mają na celu dostosowanie przepisów do obowiązujących w tym zakresie standardów ochrony sprawowanej w muzeach.

W stosunku do obowiązującego rozporządzenia wprowadzono dodatkowe wymagania co do zasad zabezpieczenia krótkiej i długiej sprawnej technicznie broni palnej na amunicję scaloną, która wchodzi w skład zbiorów muzealnych. Postulaty dodatkowego uregulowania przechowywania w magazynach zbiorów i w salach ekspozycyjnych tych kategorii broni palnej były wysuwane przez policję i organy ścigania. Wzmocnienie ochrony wynika z faktu zwiększonego zagrożenia, jakie wiąże się z możliwością utraty tego typu zbiorów i ich potencjalnego wykorzystania do celów przestępczych. Proponowane w projektowanym rozporządzeniu zwiększenie poziomu zabezpieczenia sprawnej technicznie broni palnej krótkiej i długiej polega na określeniu zwiększonych wymagań co do stosowanych w muzeach technicznych środków jej zabezpieczenia, niż ma to miejsce w stosunku do innych rodzajów zbiorów. Techniczna ochrona ww. broni palnej polega na konieczności zastosowania w magazynach zbiorów i salach ekspozycyjnych zabezpieczeń mechanicznych i elektronicznych oraz gablot wystawienniczych, spełniających określone parametry techniczne. Tak podwyższone standardy zabezpieczeń mają maksymalnie zminimalizować możliwość występowania przypadków kradzieży broni palnej sprawnej technicznie, która mogłaby być następnie wykorzystana w celach przestępczych.

W odróżnieniu od regulacji zawartych w obowiązującym rozporządzeniu, w projektowanym akcie wykonawczym wskazano, że ochrona miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów we wszystkich muzeach polega na jednoczesnej ochronie fizycznej i stosowaniu zabezpieczeń technicznych. Natomiast zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem jedną formę ochrony jaką jest ochrona realizowana przez pracowników oraz drugą formę ochrony jaką jest stosowanie zabezpieczeń technicznych można stosować oddzielnie bądź łącznie. W konsekwencji nie wszystkie muzea muszą obecnie posiadać zabezpieczenia techniczne. Ponadto stosowny przepis obowiązującego rozporządzenia dotyczy wyłącznie muzeów, które nie są chronione na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.). Wprowadzenie obowiązku instalowania we wszystkich muzeach zabezpieczeń technicznych ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa przechowywanych i eksponowanych zbiorów. Uznano bowiem, że stosowanie wyłącznie jednej z form ochrony nie zapewnia należytej ochrony przechowywanym i eksponowanym zbiorom.

W projektowanym akcie wykonawczym dokonano także niewielkiej zmiany w stosunku do obecnie obowiązującego rozporządzenia, dotyczącej określenia zakresu stosowanej ochrony. Zmiana ta polega na ograniczeniu dozoru, sprawowanego w ramach ww. ochrony, jedynie do zbiorów muzeum, gdyż regulacja dotycząca dozoru mienia innego niż zbiory oraz „innych materiałów” stanowiłaby przekroczenie upoważnienia ustawowego, które odnosi się wyłącznie do zbiorów muzeum. W pozostałym zakresie, tj. odnoszącym się do interwencji w sytuacjach stanowiących zagrożenie dla zbiorów oraz obsługi urządzeń zabezpieczenia technicznego, zakres stosowanej ochrony nie uległ zmianie.

W projekcie rozporządzenia wskazano ponadto inny, niż w obowiązującym rozporządzeniu, krąg podmiotów, które realizują ochronę w muzeach. Mogą nimi być portier, dozorca, opiekun ekspozycji, a także licencjonowany lub nielicencjonowany pracownik ochrony. Każda z tych osób może być pracownikiem muzeum albo wykonywać zadania ochrony dla przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia. Zaproponowane rozwiązanie uwzględnia różne sposoby wykonywania ochrony, jakie realizowane są w poszczególnych muzeach.

W zakresie stosowania stałej bezpośredniej ochrony fizycznej odstąpiono w projektowanym rozporządzeniu od warunku, iż jest ona konieczna tylko w czasie udostępniania zbiorów. W projektowanym rozporządzeniu tego rodzaju ochrona jest wymagana tylko w muzeach

podlegających ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Natomiast w muzeach prezentujących zbiory, na które zostało udzielone poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657 oraz z 2013 r. poz. 198) będzie ona niezbędna całodobowo. Takie rozwiązanie ma na celu zapewnienie bardziej skutecznej ochrony zbiorom, na które zostało udzielone poręczenie przez Skarb Państwa. W pozostałych muzeach natomiast kwestia czasu sprawowania bezpośredniej ochrony fizycznej została pozostawiona do uznania dyrektorom muzeów, którzy zależnie od potrzeb będą mogli ten czas kształtować stosownie do potencjalnych zagrożeń. W zakresie stosowania ochrony miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów w muzeach podlegających ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia projekt rozporządzenia wprowadza ponadto rozwiązanie, zgodnie z którym w salach ekspozycyjnych na posterunkach stałych w godzinach, gdy zbiory są udostępniane, pracownicy ochrony pełniąc służbę nie będą mogli posiadać broni palnej. W konsekwencji nieuzbrojony pracownik ochrony będzie mógł stosować środki przymusu bezpośredniego. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu wyeliminowanie przypadków ewentualnego posługiwania się bronią palną w miejscach eksponowania zbiorów, co może stać się przyczyną ich uszkodzenia lub zniszczenia. Wskazano natomiast, że na zewnątrz budynku muzeum będzie można stosować również ręczne miotacze gazu.

W projekcie aktu wykonawczego pozostawiono określony w obowiązującym rozporządzeniu warunek niezwłocznego powiadomienia przez dyrektora muzeum najbliższej jednostki Policji oraz organizatora muzeum o popełnionym przestępstwie w odniesieniu do zbiorów, a także przesłania danych dotyczących tych zbiorów instytucji kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów. Celem tej regulacji jest podjęcie jak najszybszych działań mających przeciwdziałać skutkom popełnionego przestępstwa. W porównaniu z przepisami obowiązującego rozporządzenia zrezygnowano natomiast z konieczności pisemnego powiadomienia wykonawcy i konserwatora elektronicznych urządzeń zabezpieczających w przypadku, gdy w trakcie popełniania przestępstwa przeciwko zbiorom urządzenia te nie zadziałały albo zadziałały wadliwie. Uznano bowiem, że przekazywanie informacji w tym zakresie nie powinno być obligatoryjne, a decyzję w tej sprawie należy pozostawić dyrektorowi muzeum, który uzależni jej podjęcie od konkretnej sytuacji.

Podobnie jak w obowiązującym rozporządzeniu, w projekcie zawarto przepis, zgodnie z którym niezbędne jest zapewnienie ochrony wypożyczonym zbiorom w miejscu ich ekspozycji. Nie uległa również zmianie regulacja umożliwiająca sprawdzenie poziomu tej ochrony przez muzeum, które zbiory udostępniło. Odstąpiono natomiast od obowiązku sporządzania opinii dotyczącej warunków ochrony w przypadku, gdy użyczane zbiory są szczególnie cenne. W tym zakresie decyzję pozostawiono dyrektorowi muzeum, gdyż nie zawsze sporządzenie takiej opinii jest w praktyce konieczne. Natomiast w przypadkach, gdy jej sporządzenie będzie jednak niezbędne, dyrektor muzeum będzie mógł o wykonanie takiej opinii poprosić pracowników muzeum albo wystąpić o jej sporządzenie przez dowolny inny podmiot, który jego zdaniem taką opinię sporządzi w sposób rzetelny. Obecnie tego rodzaju opinię mogą sporządzać jedynie pracownicy muzeum lub rzeczoznawcy ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

W zakresie ochrony zbiorów w czasie transportu projektowany akt normatywny zasadniczo powieli rozwiązania zawarte w obowiązującym rozporządzeniu. Jednak część regulacji, które obecnie znajdują się w załączniku do obowiązującego rozporządzenia została ujęta bezpośrednio w projektowanym akcie wykonawczym. Za powyższym rozwiązaniem przemawiał ich normatywny charakter. Treść pozostawionych w załączniku ustaleń została natomiast przereklamowana. Ponadto w projekcie *expressis verbis* wskazano na czym polega ochrona zbiorów w czasie transportu. Wprowadzono także odmienne niż w obowiązującym rozporządzeniu rozwiązania w zakresie transportu zbiorów, które podlegają koordynacji i nadzorowi, sprawowanym przez instytucję kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów. Zgodnie z projektowanymi przepisami koordynacja ta będzie się odnosić do zbiorów o wartości większej od 15 jednostek obliczeniowych, dla których zostało wystawione poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, jak również innych zbiorów posiadających szczególną wartość historyczną lub artystyczną. Tym samym rozszerzono katalog zbiorów w odniesieniu do których ww. koordynacja i nadzór będą miały miejsce. Są to bowiem zbiory najcenniejsze, w związku z tym niezbędne jest w trakcie organizacji ich transportu podjęcie działań mających na celu zwiększenie ich bezpieczeństwa, z udziałem Policji w transporcie włącznie. Udział Policji w transporcie zbiorów jest możliwy i wskazany we wszystkich wspomnianych wyżej przypadkach, a konieczny w przypadku transportu zbiorów, dla których zostało udzielone poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1

ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.

W porównaniu z obowiązującym rozporządzeniem w projektowanym akcie zmieniono także wymóg dotyczący użycia środków transportu zapewniających utrzymanie właściwych warunków konserwatorskich. Wskazano, że przepis ten odnosi się do zbiorów, na które wpływ ma temperatura i wilgotność powietrza, a nie do wszystkich zbiorów mających wartość większą od 15 jednostek obliczeniowych. Przeredagowano także przepis dotyczący oceny przez kuriera muzealnego przystosowania pojazdu samochodowego do transportowania zbiorów w taki sposób, że przepis ten dotyczy wszystkich przypadków transportowania zbiorów tego rodzaju pojazdem, a nie tylko tych zbiorów, których wartość jest wyższa od 1 jednostki obliczeniowej. Zaproponowane rozwiązanie podyktowane jest koniecznością zapewnienia zgodności ww. postanowienia z pkt 8 załącznika nr 3 do projektu rozporządzenia, zgodnie z którym zbiory o takiej wartości też mogą być przewożone pojazdem samochodowym.

Zmieniono również przepis regulujący kwestię udziału pracownika ochrony w transporcie zbiorów drogą lotniczą. W obowiązującym rozporządzeniu przepis ten wskazuje na udział pracownika ochrony tylko w przypadku, gdy wartość zbiorów jest większa od 10 jednostek obliczeniowych. Natomiast zgodnie z proponowaną regulacją udział pracownika ochrony będzie obligatoryjny w każdym przypadku transportu zbiorów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej drogą lotniczą, co ma zwiększyć stopień zabezpieczenia transportowanych w ten sposób zbiorów. Zmianie uległ także przepis określający przypadki, w których o transporcie zbiorów należy powiadamiać państwową instytucję kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów. Obecnie stosowny w tym zakresie przepis dotyczy transportu zbiorów o wartości większej od 10 jednostek obliczeniowych, a projektowany będzie dotyczył transportu zbiorów o wartości większej od 15 jednostek obliczeniowych. Przekazywanie wspomnianej instytucji informacji o transporcie zbiorów ma na celu podjęcie ewentualnych działań zmierzających do zapewnienia w transporcie zbiorów udziału Policji. Uznano bowiem, iż Policja powinna uczestniczyć w transportach najcenniejszych zbiorów. W pozostałym zakresie przepisy regulujące kwestie związane z organizacją ochrony transportu zbiorów pozostały bez zmian.

W projekcie rozporządzenia dokonano zmiany nazwy dokumentu, na podstawie którego będzie realizowana ewakuacja zbiorów w przypadku powstania zagrożenia. Nie będzie się on

już nazywał „planem ewakuacji”. Teraz będzie to „instrukcja przygotowania zbiorów do ewakuacji”. Zmiana nazwy wiąże się ze zmianą charakteru tego dokumentu. Instrukcja przygotowania zbiorów do ewakuacji nie będzie stanowiła, tak jak to jest w przepisach obecnie obowiązującego rozporządzenia w odniesieniu do planu ewakuacji, części planu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych, opracowywanego na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 25 sierpnia 2004 r. w sprawie organizacji i sposobu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych (Dz. U. Nr 212, poz. 2153). Instrukcja przygotowania zbiorów do ewakuacji będzie również innego rodzaju dokumentem niż plan ewakuacji opracowywany na podstawie wspomnianych przepisów, który dotyczy wyłącznie zabytków. Instrukcja przygotowania zbiorów do ewakuacji będzie bowiem dotyczyć wszystkich zbiorów muzeum, w tym także obiektów, które zabytkami nie są. Jednocześnie wydłużono termin aktualizacji tego dokumentu, z roku na dwa lata, co wynika również ze zmiany charakteru tego dokumentu. W zakresie ewakuacji zbiorów wprowadzono, w porównaniu z obowiązującym rozporządzeniem, warunki jej prowadzenia uznając za konieczne wskazanie, iż zbiory są ewakuowane do miejsc, w których będą przechowywane do czasu ustania niebezpieczeństwa, a o kolejności ewakuacji decyduje stopień zagrożenia zbiorów. Wskazano także, że w czasie ewakuacji należy zbiory zabezpieczać przed utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem.

W projekcie rozporządzenia odstąpiono natomiast od szczegółowego określenia zawartości planu ochrony muzeum dla tych muzeów, które nie podlegają ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, odsyłając w tym zakresie do przepisu art. 7 ust. 2 tej ustawy, zawierającego identyczne, jak w obowiązującym rozporządzeniu, ustalenia dotyczące treści planu ochrony. W odniesieniu do tych muzeów wyłączono jedynie stosowanie przepisu art. 7 ust. 2 pkt 4 tej ustawy, gdyż dotyczy on danych odnoszących się do specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej obligatoryjnie ochraniającej wyłącznie muzea podlegające ochronie na podstawie przywołanej ustawy. W konsekwencji w pozostałych muzeach nie byłoby możliwe wskazanie w planie ochrony muzeum danych w tym zakresie.

Ponadto w projektowanym akcie normatywnym w porównaniu z obowiązującym rozporządzeniem odstąpiono od uregulowania, zgodnie z którym państwowa instytucja kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów mogłaby dokonywać kontroli zasad zabezpieczania zbiorów w muzeach. Wprowadzenie ww. przepisu stanowiłoby bowiem przekroczenie upoważnienia

ustawowego zawartego w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach. Tym bardziej, że tego rodzaju przepis, ze względu na swój charakter, mógłby być umieszczony jedynie w ustawie.

W projekcie przewidziano także przepis przejściowy, zgodnie z którym dotychczasowe instrukcje bezpieczeństwa pożarowego oraz plany ochrony muzeum powinny zostać dostosowane do wymogów zawartych w projektowanym rozporządzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia jego wejścia w życie.

Projektodawca zdecydował się na standardowe 14 - dniowe *vacatio legis* przewidziane w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011r. Nr 197, poz. 1172, z późn. zm.). Wyjątek stanowią przepisy dotyczące szczególnych wymagań w zakresie przechowywania i eksponowania broni palnej oraz ewakuacji zbiorów, których wejście w życie przewidziane jest z dniem 1 stycznia 2015 r. Wprowadzenie dłuższego *vacatio legis* odnośnie tych przepisów ma na celu umożliwienie dostosowania się muzeom do regulacji dotyczących przechowywania i eksponowania broni palnej, wprowadzonych w projektowanym akcie wykonawczym, jak również opracowania instrukcji przygotowania zbiorów do ewakuacji.

Regulacje zawarte w projektowanym rozporządzeniu stanowią przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), zatem podlega ono notyfikacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje rozporządzenie

Przepisy projektu rozporządzenia będą oddziaływać na muzea, państwową instytucję kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów. Będą one oddziaływać także na przedsiębiorców, którzy uzyskali koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, a także przedsiębiorców, którzy będą instalować zabezpieczenia techniczne wymagane niniejszym aktem normatywnym.

2. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia został poddany konsultacjom z:

- 1) Radą do Spraw Muzeów przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego;
- 2) Radą Ochrony Zabytków;
- 3) Radą Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa;
- 4) Komisją Krajową Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”;
- 5) Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych;
- 6) Forum Związków Zawodowych;
- 7) Sekretariatem Kultury i Środków Przekazu KK NSZZ „Solidarność”;
- 8) Sekcją Krajową Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”;
- 9) Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki;
- 10) Polskim Komitetem Narodowym Międzynarodowej Rady Muzeów ICOM;
- 11) Stowarzyszeniem Konserwatorów Zabytków;
- 12) Stowarzyszeniem Muzealników Polskich;
- 13) Stowarzyszeniem Muzeów na Wolnym Powietrzu;
- 14) Towarzystwem Opieki nad Zabytkami;
- 15) Stowarzyszeniem Historyków Sztuki;
- 16) Związkiem Polskich Artystów Plastyków ZPAP;
- 17) Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Pożarnictwa;
- 18) Zarządem Głównym Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej;
- 19) Unią Metropolii Polskich;
- 20) Unią Miasteczek Polskich;
- 21) Związkiem Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej;
- 22) Związkiem Miast Polskich;
- 23) Związkiem Powiatów Polskich;
- 24) Związkiem Województw Rzeczypospolitej Polskiej.

W trakcie konsultacji społecznych zgłoszono m.in. uwagi dotyczące zakresu przedmiotowego projektu. Towarzystwo Opieki nad Zabytkami zaproponowało uzupełnienie projektu o przepisy odnoszące się do zabezpieczania zbiorów przed „zagrożeniem zniszczeniem” w czasie bieżącej działalności muzeum i brakiem planowej konserwacji zbiorów, które też

grożą zniszczeniem lub utratą zbiorów. Uwaga dotyczy dwóch rodzajów zagrożeń, które zdaniem zgłaszającego uwagę nie zostały w projekcie rozporządzenia uwzględnione. Pierwsze z tych zagrożeń wynika z „bieżącej działalności muzeum”, a więc dotyczy zagrożeń, które są związane z postępowaniem osób odwiedzających muzeum albo z postępowaniem pracowników muzeum. Niedopuszczenie do sytuacji, w której zbiory mogą zostać utracone, uszkodzone lub zniszczone przez osoby odwiedzające muzeum mają na celu przepisy § 8 pkt 1 i § 17 projektu rozporządzenia. Pierwszy z nich wskazuje, że stosowane zabezpieczenia techniczne mają między innymi uniemożliwiać albo ograniczać dostęp osobom nieupoważnionym do budynków, pomieszczeń, szaf i gablot wystawienniczych, w których są przechowywane lub eksponowane zbiory. Natomiast drugi z tych przepisów przewiduje stosowanie oprócz zabezpieczeń technicznych również ochronę fizyczną w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów, co ma także ograniczyć osobom odwiedzającym muzeum dostęp do eksponowanych zbiorów. W tym więc zakresie przepisy projektu oddają intencję wyrażoną w uwadze. Natomiast w odniesieniu do pracowników muzeum, należy wyjaśnić, że zasady ich postępowania ze zbiorami regulują wewnętrzne procedury ustalane przez dyrektora muzeum.

Drugim rodzajem zagrożeń podniesionych w uwadze jest „brak planowanej konserwacji zbiorów”. Należy jednak pamiętać, że muzeum jest instytucją kultury, która zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987), jest powołana między innymi do „trwałej ochrony dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości”, a jednym z zadań tej instytucji jest konserwacja zbiorów, stosownie do przepisu art. 2 pkt 4 przywołanej już ustawy. „Brak planowej konserwacji zbiorów” stanowiłby zatem niewywiązywanie się z obowiązków nałożonych ww. ustawą na muzea. Nie jest zatem zasadnym powielanie ustawowych obowiązków w przepisach projektowanego rozporządzenia.

Muzeum Pałac w Wilanowie zgłosiło natomiast propozycję zastąpienia w projekcie pojęcia „zbiory” pojęciem „zasoby majątkowe”. Zgłosiło także zastrzeżenia, że ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „zbiory”, które „zwykło odnosić się do muzealiów”. Uwaga nie została uwzględniona. Przepisy projektowanego rozporządzenia stanowią realizację upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach. Zgodnie z ww. upoważnieniem minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego powinien w rozporządzeniu określić „szczegółowy zakres i tryb zabezpieczania zbiorów”. W związku z tym nie jest możliwe dokonanie proponowanej zmiany, gdyż jej wprowadzenie spowodowałoby, że w tym zakresie projekt rozporządzenia nie stanowiłby wykonania wspomnianego upoważnienia, a tym samym proponowana regulacja nie byłaby zgodna z ww. ustawą. Należy również zwrócić uwagę, że pojęcie „zasoby majątkowe” nie tylko nie występuje w upoważnieniu do wydania projektowanego rozporządzenia, ale także nie występuje w ustawie o muzeach. W celu zapewnienia przejrzystości przepisów projektowany akt wykonawczy posługuje się pojęciami ustawowymi. Odnosząc się natomiast do uwagi dotyczącej pojęcia „zbiory” należy wskazać, że analiza przepisu art. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach pozwala ustalić, że pojęcie „zbiory” to „dobra naturalne i kulturalne dziedzictwa ludzkości” gromadzone w muzeach. Jednocześnie należy wyjaśnić, że pojęcie „zbiory muzeum” nie jest zakresowo w pełni tożsame z pojęciem „muzealia”. Pierwsze z nich odnosi się do „dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości

o charakterze materialnym i niematerialnym (np. dokumentacja na dowolnych nośnikach informacji, o której mowa w uwadze). Natomiast zgodnie z art. 21 ust. 1 ww. ustawy muzealiami są rzeczy ruchome i nieruchomości stanowiące własność muzeum i wpisane do inwentarza muzealiów. Pojęcie „zbiory muzeum” ma zatem szerszy zakres i obejmuje nie tylko muzealia, ale również np. depozyty.

Kolejna grupa uwag dotyczyła zabezpieczeń przeciwpożarowych. Muzeum Pałac w Wilanowie postulowało o rozszerzenie zakresu projektu do wszystkich pomieszczeń muzeum, w tym biurowych oraz „magazynów krzeseł”. Przedmiotowe zastrzeżenia zostały wyjaśnione. Projektowane przepisy odsyłają do obowiązujących przepisów w zakresie ochrony przeciwpożarowej. Przepisy te jako powszechnie obowiązujące odnoszą się do wszelkich budynków, w tym muzeów. W konsekwencji zarówno pomieszczenia, w których znajdują się zbiory muzeum, jak również pozostałe pomieszczenia muzeum, w tym pomieszczenia biurowe i magazyny krzeseł biurowych, podlegają tym samym zabezpieczeniom przeciwpożarowym, a to oznacza, że nie ma potrzeby rozszerzania projektu w postulowanym zakresie. Projektowane przepisy zostały jednak na skutek uwag Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku oraz Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej uzupełnione o regulacje mające na celu doprecyzowanie wymagań w zakresie ochrony przeciwpożarowej w odniesieniu do zbiorów, w tym zakres instrukcji bezpieczeństwa pożarowego w muzeach uwzględniający zapewnienie jak najlepszej ochrony zbiorom. Jak słusznie zauważono stosowanie ogólnych przepisów w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz ewakuacji ludzi mogłoby skutkować naruszeniem bezpieczeństwa zbiorów. Ponadto Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku, Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej, Towarzystwo Opieki nad Zabytkami oraz Muzeum Pałac w Wilanowie zgłosiły uwagę dotyczącą konieczności zmiany projektowanych przepisów w zakresie dostosowania środków gaśniczych do rodzaju zbiorów, natomiast Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku zgłosiło wątpliwość czy użyte w tym kontekście określenie „wartość zbiorów” odnosi się tylko do wartości materialnej. W efekcie zgłoszonych uwag rozszerzono katalog przesłanek, przy uwzględnieniu których należy dobierać rodzaj środków gaśniczych, urządzeń i instalacji ochrony przeciwpożarowej oraz określać zakres ich stosowania w miejscu przechowywania i eksponowania zbiorów. Natomiast w celu wyeliminowania wątpliwości przedstawionych przez Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku należy wyjaśnić, że dostosowując rodzaj środków gaśniczych, urządzeń i instalacji ochrony przeciwpożarowej oraz zakres ich stosowania w miejscu przechowywania i eksponowania zbiorów do wartości zabezpieczanych zbiorów należy uwzględniać zarówno wartość materialną zbiorów, jak też ich wartość historyczną i artystyczną.

Większość uwag dotyczących zabezpieczeń technicznych, w szczególności elektronicznych została w projekcie uwzględniona, a wątpliwości wyjaśnione. W konsekwencji postulat Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej uzupełniono projekt o przepisy dotyczące zabezpieczania skansenów oraz dokonywania analizy stanu zabezpieczania muzeów. W związku z wątpliwościami zgłoszonymi przez Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej, Muzeum Sztuki w Łodzi oraz Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku w zakresie interpretacji przepisów dotyczących opracowywania projektów instalacji elektronicznej preredagowano przepisy w taki sposób, aby oczywistym było, że zainstalowanie oraz

modernizacja każdego z systemów będą wymagały opracowania stosownego projektu, chyba że jego rozbudowa obejmuje wyłącznie jedną strefę dozorową. Wprowadzenie możliwości dokonywania drobnych modernizacji bez konieczności wykonywania projektu instalacji elektronicznej postulowało Muzeum Pałac w Wilanowie. Ponadto w wyniku propozycji Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków odnoszącej się do konieczności określenia czasu trwania eksploatacji próbnej zabezpieczeń elektronicznych, w projekcie wskazano, iż odbiór zainstalowanych zabezpieczeń elektronicznych następuje po 21 dniach eksploatacji próbnej. W ramach konsultacji społecznych zgłaszano także wątpliwości odnoszące się do kolejności czynności związanych z odbiorem instalacji oraz jej próbnej eksploatacji (Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku oraz Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej). Zgodnie z projektem rozporządzenia odbiór instalacji i podpisanie protokołu będą miały więc miejsce po stwierdzeniu podczas eksploatacji próbnej, że zainstalowane zabezpieczenia elektroniczne działają poprawnie. Wymóg eksploatacji próbnej ma umożliwić muzeum sprawdzenie prawidłowości funkcjonowania zainstalowanych zabezpieczeń elektronicznych, a w przypadku stwierdzenia wad ich usunięcie przez wykonawcę.

Nie została natomiast uwzględniona uwaga Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej dotycząca konieczności wprowadzenia wymogu posiadania licencji pracownika zabezpieczenia technicznego II stopnia przez członków komisji dokonującej przeglądu stanu zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych. Z kolei Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku zgłosiło wątpliwość, jakie kompetencje powinni posiadać członkowie ww. komisji. Ze względu na fakt znacznego zwiększenia kosztów dokonywania przeglądów przy wprowadzeniu obowiązku posiadania wspomnianej licencji przez osoby dokonujące przeglądów w muzeach, które nie zatrudniają pracowników posiadających takie kompetencje, zasadnym jest pozostawienie swobody przy wyborze członków komisji dokonującej przeglądu stanu zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych dyrektorowi muzeum. Nie została również uwzględniona uwaga Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku postulująca wprowadzenie obowiązku przeszkolenia w Narodowym Instytucie Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów w zakresie projektowania systemów elektronicznych. Zgodnie z nowym brzmieniem projektu rozporządzenia poszczególne projekty systemów zabezpieczenia elektronicznego będą opiniowane przez państwową instytucją kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów (NIMOZ). Instytucja ta będzie więc oceniała projekt pod kątem skuteczności zabezpieczenia zbiorów muzealnych. W związku z tym nie jest konieczne legitymowanie się przez projektującego zaświadczeniem o ukończeniu specjalistycznych kursów z zakresu zabezpieczenia obiektów muzealnych. Niemniej jednak ukończenie przez autorów wspomnianych projektów szkoleń organizowanych przez NIMOZ korzystnie wpłynie na jakość przygotowywanych przez nich projektów. Mając powyższe na uwadze również odbiór zainstalowanych zabezpieczeń elektronicznych powinien spoczywać po stronie muzeum, bez konieczności angażowania pracowników NIMOZ. W efekcie nie została uwzględniona uwaga Towarzystwa Opieki nad Zabytkami, które postulowało wprowadzenie ww. zmiany. Za niezasadne uznano także wskazywanie w projekcie, zgodnie z propozycją Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Muzeum Sztuki w Łodzi, podmiotów uprawnionych do przeprowadzania konserwacji i serwisu zabezpieczeń elektronicznych. O tym, który z podmiotów działających

na rynku jest najlepszy decyduje zbyt wiele czynników, aby w projekcie rozporządzenia przesądzać, kto jest uprawniony tego rodzaju działalność w muzeach prowadzić. Ponadto przed wyborem konserwatora zabezpieczeń elektronicznych dyrektor muzeum może dokonać rozpoznania, który z działających w tym zakresie podmiotów jest najbardziej solidny.

W zakresie przechowywania i zabezpieczania broni uwagi zgłosiły Muzeum Pałac w Wilanowie, Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, Państwowe Muzeum Auschwitz – Birkenau w Oświęcimiu oraz Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej. Dwa pierwsze podmioty zgłosiły propozycję zmiany brzmienia definicji broni palnej. Muzeum Pałac w Wilanowie postulowało doprecyzowanie ww. definicji poprzez wskazanie, że przepisy projektu nie dotyczą broni palnej będącej wyposażeniem WSO i SUFO, natomiast Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku proponowało zamianę określenia broń „technicznie sprawna” na określenie „broń niepozbawiona w sposób trwały cech użytkowych”. Uwagi te nie zostały uwzględnione. W § 1 projektu rozporządzenia jednoznacznie wskazano, że rozporządzenie określa „szczegółowy zakres i tryb zabezpieczania zbiorów muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem”. W związku z tym oczywistym jest, iż przepisy projektu odnoszą się wyłącznie do broni stanowiącej zbiory muzeum, a nie do broni, którą posługują się specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, w tym wewnętrzne służby ochrony. Natomiast zgodnie z przepisem art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 oraz z 2013 r. poz. 829) pozbawienie broni palnej w sposób trwały cech użytkowych polega na pozbawieniu cech użytkowych wszystkich istotnych części broni palnej w taki sposób, by mimo działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, nie była zdolna do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo elementu ją zastępującego oraz do wywołania efektu wizualnego lub akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie było możliwe. Tymczasem projektowany przepis dotyczy broni palnej „sprawnej technicznie”, a więc nie tylko tej, która nie została pozbawiona w sposób trwały cech użytkowych przez uprawnionego przedsiębiorcę, ale także takiej, która również z innych względów nie utraciła cech użytkowych. Państwowe Muzeum Auschwitz – Birkenau w Oświęcimiu wnosiło o uregulowanie w projekcie kwestii bezpiecznego sposobu składowania amunicji. W związku z zastosowaniem w projekcie skrótu „broń palna”, który odnosi się też do amunicji, przepisy dotyczące przechowywania broni palnej dotyczą również amunicji. W efekcie zbyt wiele jest wprowadzenie postulowanych regulacji. Natomiast Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej zaproponował wyłączenie muzeów o charakterze wnętrz zabytkowych z obowiązku przestrzegania wymogów przechowywania broni palnej. Proponowane przepisy mają na celu określenie standardów bezpiecznego przechowywania broni sprawnej technicznie w każdym muzeum, w tym również w „muzeach o charakterze wnętrz zabytkowych”. Rozwiązanie takie ma służyć jak najlepszemu zabezpieczeniu broni palnej, która ewentualnie mogłaby być użyta. Natomiast w zabytkowych gablotach, o których była mowa w uwadze, powinna być przechowywana broń palna, która nie jest sprawna technicznie.

W zakresie dotyczącym ochrony fizycznej muzeów Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku oraz Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej zgłosiły uwagę dotyczącą rozszerzenia katalogu osób wykonujących ochronę fizyczną o „licencjonowanych pracowników ochrony”,

a dodatkowo Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Towarzystwo Opieki nad Zabytkami postulowały doprecyzowanie przepisów, w taki sposób, aby nie istniała wątpliwość, czy osoby te wykonują zadania na rzecz przedsiębiorcy czy też muzeum. Powyższe uwagi zostały uwzględnione. Ponadto Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku zgłosiło wątpliwość, czy na podstawie projektowanych przepisów w okresie, w którym muzeum jest zamknięte dla zwiedzających, nie będą lepiej chronione muzea nie realizujące ochrony na podstawie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.). Wątpliwość ta została wyjaśniona. Przepis § 19 ust. 1 projektu rozporządzenia określa kiedy ma być stosowana „stała bezpośrednia ochrona fizyczna” w muzeach, chronionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Podkreślić jednak należy, że jest to niezbędne minimum, które w tego rodzaju muzeach musi być realizowane, co nie oznacza, że dyrektor takiego muzeum nie może zwiększyć wymiaru czasu tej ochrony. Projektowane rozporządzenie nie wprowadza jednak ww. wymogów w odniesieniu do muzeów, które nie są chronione na podstawie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Zasady organizacji, jak i wykonywania ochrony muzeum określa bowiem plan ochrony muzeum, do którego w odniesieniu do wszystkich muzeów, mają między innymi zastosowanie przepisy ww. ustawy. W konsekwencji zasady organizacji oraz wykonywania ochrony, w tym czas sprawowania ochrony fizycznej, będą dostosowane do indywidualnych potrzeb danego muzeum. Jednak w przypadku muzeów chronionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, dyrektor określając ww. zasady będzie musiał dodatkowo mieć na uwadze wymogi zawarte w § 19 projektowanego rozporządzenia.

W odniesieniu do przepisów dotyczących zabezpieczania zbiorów w przypadku ich wypożyczania Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Towarzystwo Opieki nad Zabytkami zgłosiły uwagi w zakresie sposobu w jaki muzeum, które wypożycza zbiory na wystawę czasową, sprawdza poziom ochrony eksponatów w muzeum, któremu je wypożyczyło. Uzupełnienie projektowanych przepisów w ww. zakresie jest niezasadne. Sposób sprawdzania poziomu ochrony wypożyczonych zbiorów w miejscu ich ekspozycji jest dokonywany zgodnie z ustaleniami umowy, którą w sprawie wypożyczenia zbiorów zawierają dyrektorzy muzeów. Natomiast Pałac Muzeum w Wilanowie zgłosił postulat dookreślenia przepisów w taki sposób, aby ochrona wypożyczonych zbiorów nie była „gorsza niż u właściciela obiektu”. Zgłoszona propozycja także nie została uwzględniona, ponieważ ww. kwestia wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie warunków, sposobu i trybu przenoszenia muzealiów (Dz. U. Nr 91, poz. 569). Stowarzyszenie Konserwatorów Zabytków zgłosiło postulat wykreślenia z projektu rzeczoznawcy MKiDN z zakresu bezpieczeństwa zbiorów publicznych jako podmiotu, który miałby sporządzać opinię dotyczącą warunków ochrony zbiorów w miejscu ekspozycji. Uwaga została uwzględniona. Z kolei Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku oraz Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej zaproponowały dodanie przepisu, zgodnie z którym ww. opinie sporządzałaby osoba posiadająca zaświadczenie o ukończeniu odpowiedniego szkolenia wydane przez właściwą instytucję, a Stowarzyszenie Konserwatorów Zabytków zgłosiło postulat umożliwienia występowania o opinię do NIMOZ w przypadku muzeum posiadającego wewnętrzną służbę ochrony.

W związku z rezygnacją w projekcie z obowiązku sporządzania ww. opinii uwagi stały się bezprzedmiotowe.

Kolejna grupa uwag i wątpliwości zgłoszonych do projektu rozporządzenia dotyczyła ochrony zbiorów w czasie transportu. Towarzystwo Opieki nad Zabytkami zgłosiło postulat odniesienia się w projekcie do rozwijających się technologii m.in. pozwalających na regulację klimatyczną w czasie transportu. Podobne uwagi zgłosiły Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Zamek Królewski w Warszawie – Pomnik Historii i Kultury Narodowej. W związku z ww. uwagami wymagania dotyczące wykonywania transportu zbiorów przy użyciu środka transportu, który zapewnia utrzymanie stałej temperatury i wilgotności powietrza rozszerzono na transport zbiorów, które wykazują wrażliwość na te czynniki. Wcześniej odnosiły się one tylko do transportu zbiorów o wartości większej od 15 jednostek obliczeniowych. Jednocześnie na skutek wątpliwości zgłoszonych przez Muzeum Sztuki w Łodzi dotyczących podmiotu, który ma transportować zbiory bez użycia pojazdu doprecyzowano regulacje zawarte w załączniku nr 3 do projektu. Natomiast Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu zgłosiło propozycję dodania jako załącznika do projektu listy kontrolnej dla kurierów muzealnych, będącej podstawą kontroli przystosowania pojazdów do transportowania zbiorów. Uwaga ta nie została przyjęta, gdyż jej uwzględnienie stanowiłoby przekroczenie upoważnienia ustawowego. W związku ze zmianą projektowanych przepisów uwaga Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Muzeum Sztuki w Łodzi dotycząca odniesienia do szczególnej wartości historycznej lub artystycznej przy określaniu jednostki obliczeniowej stała się bezprzedmiotowa. W zakresie koordynacji transportów przez państwową instytucję kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów muzealnictwa i ochrony zbiorów Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej postulował, aby odnosiła się ona do zbiorów o wartości większej od 30 jednostek obliczeniowych, oraz aby nie dotyczyła transportów z zagranicy i za granicę zbiorów o znikomej wartości. Na skutek pierwszej uwagi podniesiono z 10 do 15 jednostek obliczeniowych próg wartości zbiorów, przy którym będzie konieczna ww. koordynacja, natomiast druga została uwzględniona w całości. Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Muzeum Sztuki w Łodzi zgłosiły także postulat wprowadzenia obligatoryjnego udziału Policji w przypadku transportu zbiorów o wartości powyżej 10 jednostek obliczeniowych oraz zbiorów posiadających szczególną wartość historyczną lub artystyczną. W związku z faktem, iż każdy transport wymaga indywidualnego rozpatrzenia przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności z nim związanych i dopiero na podstawie takiej analizy podejmowana jest decyzja o udziale Policji w danym transporcie nie ma potrzeby wprowadzania w projekcie postulowanych obostrzeń, tym bardziej, że w projekcie przewidziano obligatoryjny udział policji w transportach zbiorów, w odniesieniu do których udzielone zostało poręczenie przez Skarb Państwa. Postulat doprecyzowania przekazywania informacji o transporcie zgłoszony przez Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu, Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku został w projekcie uwzględniony.

W zakresie przepisów odnoszących się do ewakuacji zbiorów Towarzystwo Opieki nad Zabytkami zaproponowało wprowadzenie do projektu regulacji zapewniających możliwość interwencyjnego przeznaczania środków finansowych. Przyjęcie ww. uwagi stanowiłoby

przekroczenie upoważnienia ustawowego. Z kolei Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej, Muzeum Sztuki w Łodzi, Zamek Królewski w Warszawie – Pomnik Historii i Kultury Narodowej oraz Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku zgłosiły wątpliwość zasadności umieszczenia w projekcie przepisów dotyczących ewakuacji zbiorów, w związku z rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 25 sierpnia 2004 r. w sprawie organizacji i sposobu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych (Dz. U. Nr 212, poz. 2153), na podstawie którego sporządza się plany ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych w każdej jednostce organizacyjnej posiadającej zabytki. Niezależnie Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej zgłosił zastrzeżenie, że projektowane rozporządzenie nie wprowadza obowiązku aktualizacji ww. planów. Wyżej wymienione wątpliwości zostały wyjaśnione. Ze względu na różnice w zakresie regulacji wynikające m.in. z różnic zakresowych pojęć „zbiory” i „zabytki” niezbędne jest stworzenie regulacji określającej ewakuację zbiorów. Natomiast wprowadzenie w projektowanym akcie normatywnym obowiązku aktualizacji planów ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych jest niezasadne, z uwagi na fakt, że regulacje dotyczące tych planów znajdują się w odrębnych przepisach i nie są objęte przedmiotem projektowanego rozporządzenia.

Do przepisów dotyczących planu ochrony muzeum Towarzystwo Ochrony nad Zabytkami zgłosiło uwagę o braku w projekcie przepisów odnoszących się do systemu kontroli posiadania planów ochrony i funkcjonowania systemów zabezpieczeń, jak również sankcji za brak spełnienia określonych w projekcie warunków. W związku z faktem, iż postulowane przepisy z uwagi na ich charakter powinny mieć rangę ustawową, ich zamieszczenie w projekcie było niemożliwe. Część uwag dotyczyła także zakresu planu ochrony muzeum. W konsekwencji projektowane przepisy zostały zmienione. Ze względu na zastrzeżenia zgłaszane przez Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku w zakresie umieszczenia w planach ochrony terminów wykonania zabezpieczeń technicznych, w projekcie zrezygnowano z konieczności podawania ww. terminów w planach ochrony muzeum. Rozszerzono także katalog dokumentów, które do planów należy dołączać (uwzględnienie uwagi Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Towarzystwa Opieki nad Zabytkami) oraz wyłączono instrukcję przygotowania zbiorów do ewakuacji z planu ochrony muzeum rozszerzając jednocześnie jej zakres (uwzględnienie uwagi Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej).

Nie uwzględniono natomiast uwagi Towarzystwa Opieki nad Zabytkami dotyczącej wprowadzenia do planu ochrony muzeum określenia wymaganego stanu warunków przechowywania i eksponowania zbiorów oraz wymaganych zabezpieczeń technicznych i osobowych. Plan ochrony muzeum powinien wskazywać przede wszystkim zagrożenia jakim mogą podlegać zbiory oraz sposoby postępowania w przypadku ich wystąpienia. Natomiast warunki przechowywania i eksponowania zbiorów stanowią przedmiot codziennej działalności muzeum, w związku z powyższym nie ma potrzeby, aby były one elementem wspomnianego planu. Odnosząc się do kwestii umieszczenia w planie ochrony muzeum wymaganych zabezpieczeń technicznych i osobowych należy wskazać, że wymagania te dla wszystkich muzeów zostały określone w projekcie rozporządzenia. Nie uwzględniono również postulatu określenia w projekcie, która komórka muzeum opracowuje instrukcję

przygotowania zbiorów do ewakuacji, zgłoszonego przez Centralne Muzeum Morskie w Gdańsku. Zgodnie z art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406), organizację wewnętrzną instytucji kultury, tj. również muzeum, określa regulamin organizacyjny nadawany przez dyrektora tej instytucji. Ze wspomnianego regulaminu wynika m.in. zakres zadań poszczególnych komórek organizacyjnych muzeum. W konsekwencji nie ma potrzeby określania w projektowanym rozporządzeniu, że instrukcję przygotowania zbiorów do ewakuacji określa komórka odpowiedzialna za ten zakres działania muzeum.

W projekcie na skutek uwag Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku wydłużono termin na dostosowanie opracowanych na podstawie dotychczasowych przepisów instrukcji bezpieczeństwa pożarowego i planów ochrony muzeów do wymogów projektowanego rozporządzenia. Nie uwzględniono jednak zgłoszonego przez Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu postulatu odniesienia się do obowiązywania Regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony muzeów i innych jednostek organizacyjnych podlegających obowiązkowej ochronie, podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury z dnia 31 października 2002 r. (Dz. Urz. MK Nr 5, poz. 77). Uchylenie w projektowanym rozporządzeniu ww. aktu normatywnego stanowiłoby naruszenie zasad techniki prawodawczej. Również ze względu na niezgodność zaproponowanego rozwiązania z zasadami techniki prawodawczej nie uwzględniono w projekcie propozycji Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków dotyczącej uzupełnienia załącznika projektowanego rozporządzenia o wskazanie aktów normatywnych regulujących ochronę przeciwpożarową w muzeach.

W odniesieniu do regulacji zawartych w załączniku nr 1 do projektu, Muzeum Pałac w Wilanowie zaproponowało wprowadzenie wyłączenia wymagań dotyczących zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych w stosunku do drzwi i okien zabytkowych, a Towarzystwo Opieki nad Zabytkami postulowało odstąpienie od ujednoczenia standardów w zakresie zabezpieczeń elektronicznych. Natomiast Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Muzeum Pałac w Wilanowie zgłosiły uwagi dotyczące zasadności wprowadzenia systemu klucza centralnego i depozytora kluczy. Uwagi te nie zostały uwzględnione. W Polsce jak i za granicą zabezpieczenia budowlane i mechaniczne instalowane są w obiektach zabytkowych w taki sposób, że nie prowadzi to do zniszczenia substancji zabytkowej. Jako przykład może posłużyć Muzeum Zamek w Malborku. Ponadto należy pamiętać, że o dopuszczalnej ingerencji w substancję zabytkową, zabytku wpisanego do rejestru zabytków, decyduje wojewódzki konserwator zabytków udzielając stosownego pozwolenia. Ponadto projektowane przepisy mają na celu określenie minimalnych wymagań w zakresie zabezpieczeń, a nie zapewnienie we wszystkich muzeach takich samych rozwiązań technicznych. Zgodnie bowiem z przepisami projektu zabezpieczenia, rodzaj i zakres zabezpieczeń technicznych, w tym zabezpieczeń elektronicznych, dostosowuje się do potencjalnych zagrożeń oraz do wartości zabezpieczanych zbiorów. Należy również podkreślić, że obowiązek wyposażenia muzeum w system klucza centralnego i mechaniczno-elektroniczne depozytory kluczowe dotyczy wyłącznie muzeów, które są dopiero budowane lub muzeów, które są modernizowane. Przepis ten nie dotyczy zatem wszystkich budynków

muzealnych, a jedynie tych, których budowa lub modernizacja rozpocznie się po dniu wejścia w życie projektowanego rozporządzenia. Nie został także uwzględniony zgłoszony przez Towarzystwo Opieki nad Zabytkami postulat wprowadzenia „bardziej elastycznego” pojęcia w odniesieniu do rejestratora wizji. W przepisie, którego dotyczy zgłoszona uwaga, użyto ogólnego określenia „urządzenie rejestrujące”. Jest ono na tyle ogólne, że zachowa swoją aktualność nawet w przypadku zmieniających się technologii. A zatem nietrafny jest postulat, iż zasadne byłoby użycie pojęcia „bardziej elastycznego”.

Uwagi zgłoszone do załącznika nr 3 do projektu zostały w znacznej części uwzględnione. Dostosowano przepisy dotyczące specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej do przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (uwaga Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Muzeum Sztuki w Łodzi). Doprecyzowano regulację zawartą w rozporządzeniu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 1 grudnia 2008 r. w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym zniszczeniem lub utratą zbiorów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia (Dz. U. z 2009 r. Nr 229, poz. 1528), dotyczącą kolumny pojazdów samochodowych - załącznik nr 3 punkt 14 (uwaga Zamku Królewskiego w Warszawie – Pomnika Historii i Kultury Narodowej). W związku z wątpliwościami dotyczącymi wykonywania transportu zbiorów przy użyciu kilku środków transportu przededagowano postanowienia regulujące tę materię w taki sposób, aby dotyczyły one wyłącznie zbiorów transportowanych kolumną pojazdów samochodowych. Nie został natomiast uwzględniony zgłoszony przez Towarzystwo Opieki nad Zabytkami postulat wprowadzenia w przepisie dotyczącym postoju na dłuższych trasach odniesienia do wartości przewożonych zbiorów. Zgodnie z projektowanymi regulacjami miejsce dłuższego postoju transportu i organizację w tym czasie jego ochrony organizator konwoju uzgadnia wcześniej z jednostką policji, na której terenie działania postój jest planowany. Przepis został tak zredagowany, aby ocenę uzgadniania z policją miejsca postoju i ochrony transportu pozostawić do decyzji organizatora konwoju. W związku z tym nie wprowadzono do przepisu odniesienia do wartości przewożonych zbiorów.

Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Towarzystwo Opieki nad Zabytkami zgłosiły zastrzeżenia w zakresie kosztów jakie wywoła wejście w życie projektowanego rozporządzenia. Odnosząc się do tej uwagi należy wyjaśnić, że projektowane rozporządzenie nie wprowadza nowych rozwiązań w zakresie zabezpieczania zbiorów przed utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, z wyjątkiem wymogów dotyczących przechowywania i eksponowania broni palnej. Jednak przepisy dotyczące wymogów przechowywania i eksponowania broni palnej, zgodnie z projektowanymi przepisami wejdą w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2015 r., a więc po odpowiednio długim *vacatio legis*, co pozwoli na rozłożone w czasie spełnienie wspomnianych wymogów. Kwestie te zostały bardziej szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu projektowanego rozporządzenia.

Ponadto projekt zostanie przekazany do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) oraz stosownie do postanowień § 11a ust. 1 i 2

pkt 1 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków w sektorze finansów publicznych niż te, które są obecnie ponoszone, oraz nie zmniejszy dochodów budżetowych państwa ani jednostek samorządu terytorialnego. Większość wprowadzonych w rozporządzeniu zmian nie wiąże się z koniecznością ponoszenia przez muzea dodatkowych kosztów. Tylko muzea, które posiadają w swoich zbiorach sprawną technicznie broń palną będą musiały liczyć się z poniesieniem ewentualnych wydatków, związanych z dostosowaniem swoich magazynów i sal ekspozycyjnych do standardów zabezpieczenia pomieszczeń, w których przechowywana lub eksponowana jest broń sprawna technicznie. Wydatki te będą jednak ponoszone w ramach podstawowych środków, które muzea otrzymują od podmiotów, które je utworzyły. W celu umożliwienia takiego rozwiązania projektodawca celowo wprowadził dłuższe *vacatio legis*, tak aby dostosowanie się do wymogów rozporządzenia nie stanowiło rażącej dolegliwości dla muzeów. Tym samym wydatki przeznaczane na ten cel zostaną rozłożone na kilka lat. Szacuje się, że koszt dostosowania pomieszczeń muzeum do określonych w rozporządzeniu standardów ochrony będzie wynosił średnio od 30 000 zł do 60 000 zł. Zróżnicowanie kosztów wynika z konieczności indywidualnego określenia zakresu zabezpieczenia. Muzea posiadające rozwinięte systemy zabezpieczeń elektronicznych i mechaniczno-budowlanych poniosą mniejsze koszty dostosowania magazynów i sal ekspozycyjnych do wymogów rozporządzenia. Szacuje się, że konieczność poniesienia wydatków z tym związanych może objąć około 15% muzeów. Przeprowadzone w trakcie prac nad projektem badania ankietowe wykazały, że spośród 100 muzeów (25% ogółu ankietowanych), które udzieliły informacji, 18 zadeklarowało, że posiada w swoich zbiorach broń palną sprawną technicznie, która jest zazwyczaj przechowywana w jednym magazynie i w obrębie jednej sali ekspozycyjnej.

Jednocześnie należy zauważyć, że muzea posiadające sprawną technicznie broń palną mogą uniknąć poniesienia dodatkowych kosztów, o ile zdecydują się na pozbawienie posiadanej broni palnej waloru broni sprawnej technicznie. Pozbawienie cech użytkowych broni palnej może okazać się z punktu widzenia ekonomicznego korzystniejszym rozwiązaniem. Wybór w tym zakresie będzie należał do muzeów.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowany akt normatywny nie będzie miał wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Przedmiotowy akt normatywny nie będzie miał wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Przedmiotowy akt prawny nie będzie miał wpływu na sytuację i rozwój regionalny.